

teatre lliure

Dictadura-Transició-Democràcia

creació i direcció

Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé

Roger Bernat

Jordi Casanovas

Nao Albet i Marcel Borràs

Teatre Lliure (Sala Fabià Puigserver): del 8 d'abril al 2 de maig

Dictadura – Transició – Democràcia

creació i direcció **Xavier Albertí** i **Lluïsa Cunillé**, **Roger Bernat**, **Jordi Casanovas**, **Nao Albet** i **Marcel Borràs**

intèrprets *Dictadura 1 (1962)*: **Nao Albet** fill / **Marcel Borràs** estudiant / **Clara Cols** embarassada / **Biel Duran** un de Rubí / **Jordi Figueras** Llibert / **Lina Lambert** mestressa / **Agnès Mateus** secretària / **Juan Navarro** exmossèn *Dictadura 2 (1968)*: **Agnès Mateus** *Transició (1978)*: **Nao Albet** Francisco / **Marcel Borràs** Pedro / **Clara Cols** Montserrat / **Biel Duran** Àngel Sans / **Jordi Figueras** Canales / **Lina Lambert** Carmen / **Agnès Mateus** Sara / **Juan Navarro** Talavera *Democràcia (1989)*: **Nao Albet** Ezequiel / **Marcel Borràs** Aritz / **Clara Cols** Costigan / **Biel Duran** Matthew / **Jordi Figueras** Paul, Dunkan / **Lina Lambert** Patrice / **Agnès Mateus** Sánchez / **Juan Navarro** Rodríguez

escenografia **Montse Amenós** / vestuari **María Araujo** / caracterització **Toni Santos** / il·luminació **Xavier Clot (a.a.i.)** / so **Raúl Lucea** / moviment i coreografia *Dictadura 1* **Roberto G. Alonso** / historiador *Dictadura 2* **Pablo González** / coreografia *Democràcia* **Amparo Fernández** / assessorament en la dicció *Democràcia* **Paul Berrondo**

ajudants de direcció **Xavier Martínez** (*Dictadura 1*), **Roser Blanch** (*Transició*), i **Anabel Labrador** (*Democràcia*) / ajudant d'escenografia **Jose Novoa** / ajudanta de vestuari **Mireia Llatge** / alumnes en pràctiques del Màster Oficial Interuniversitari d'Estudis Teatral **María Fernanda Cárdenas Palomo** i **Laia Muntaner Maya** / alumne en pràctiques de direcció i dramaturgia de l'Institut del Teatre **Pablo Gisbert**

construcció d'escenografia **Arts-Cènics** (*Dictadura 1* i *Transició*), **Xavier Erra** (*Dictadura 2*), **Tallers del Teatre-Auditori Sant Cugat** (*Democràcia*) / efectes aeris *Democràcia* **Accialt Flying Effects**

i els equips del **Teatre Lliure**

producció **Teatre Lliure**

agraïments **Isabel Serrano**, **Raimon**, **Fernando Segundo**, **Ferran Pujo** i **Laura Jou**

espectacle en català, castellà i basc subtítulos en castellano los jueves y sábados por la noche a partir del 15 de Abril / english subtitles on Thursday and Saturday night from April 15

col·loqui **18/04/10** / exposició / lectures **Nomás uns versos 1960-1975 – Nomás uns versos 1976-1990** direcció **Pau Carrió**

horaris de dimecres a divendres a les 20:30h. / dissabte a les 17h. i a les 21:30h. / diumenge a les 18h. **preus** dimecres dia de l'espectador 15€/ resta de dies 24€/ amb descompte (excepte dia de l'espectador) 19€

UN PROJECTE A QUATRE BANDES

L'espectacle **Dictadura – Transició – Democràcia** està format per quatre obres breus. Cadascuna succeeix en un moment de la història recent catalana i espanyola, fent servir d'eix cronològic l'any de naixement dels quatre dramaturgs-directors: 1962, 1968, 1978 i 1989. L'encàrrec fet a cada equip ha estat recrear l'any que van néixer a través de personatges que tinguin aproximadament la seva edat actual. Així, s'ha configurat una companyia d'actors comuna que, transitant pels diversos escenaris en què s'ha convertit la Sala Fabià Puigserver, ens proposa un viatge a través de la memòria personal i col·lectiva. **Dictadura – Transició – Democràcia** vol ser una panoràmica de la nostra història contemporània, vista a través de quatre generacions i de quatre poètiques teatrals.

DICTADURA 1

En Franco ho tenia clar: "...detrás de mí queda todo bien atado y garantizado por la voluntad de la gran mayoría de los españoles". Ens ho feia saber l'any 1962, quan Raphael guanyava el Festival de la Canción de Benidorm. Mentrestant, la societat espanyola descobria la televisió veient Perry Mason, Furia i Bonanza, es distreia calculant la ruta de la sisena flota americana, obria les portes al turisme i comprava les primeres mitges de niló, batedores elèctriques o cuines de fòrmica, sempre sota la protecció "...de la guardia fiel e insuperable de nuestros ejércitos...". **Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé**

DICTADURA 2

El 18 de maig del 1968, en Raimon va oferir un concert a la Facultat de Ciències Polítiques i Econòmiques de Madrid. Aquest acte ha esdevingut cèlebre per la seva significació en la lluita per la democràcia a Espanya, i alguns fins i tot han volgut interpretar-lo com la rèplica local de les ànsies de llibertat que van sacsejar el planeta durant aquell any. Tanmateix, en buscar documents sonors de l'acte, ens vam topar amb la sorpresa que només en quedava una cançó editada. Amb l'esperança de trobar algun altre enregistrament vam posar-nos a buscar. Els dos tècnics de gravació que havien anat al recital eren Juan Manuel Rollán i Manolo Gama. En posar-nos en contacte amb ells, ens van explicar que després del concert havien aconseguit burlar els grisos que s'esperaven a la sortida i emportar-se la cinta al seu estudi. Durant els dies que van seguir, un munt de gent va visitar-los per fer-se amb una còpia d'aquell acte. Entre aquelles persones també hi havia la policia, un fet que va decidir-los a destruir la cinta per evitar possibles represàlies.

Unes setmanes més tard vam trobar a l'arxiu de RNE un fragment del concert. Com era possible que hi hagués una cançó enregistrada a la integral del Raimon i que en trobéssim un fragment a la ràdio si l'enregistrament original havia estat destruït 42 anys abans? Vam seguir la pista de RNE perquè en Raimon tampoc coneixia d'on havia sortit aquella gravació. El document que hi havia als arxius de la ràdio pertanyia a Fernando Segundo Moya, amic dels dos tècnics de gravació. Actualment viu a Sevilla, on exerceix de professor a la Universitat. Vam contactar-hi però, tot i que

jurava haver tingut a les mans la cinta que havíem sentit a la ràdio, no aconseguia trobar-la. Quan ja estàvem a punt de deixar estar el projecte, d'encarar-lo des d'una altra perspectiva, tot i que des d'un inici havíem volgut reconstruir aquell fet a partir del so original, en Fernando Segundo ens va trucar per dir-nos que havia trobat la cinta de casset a casa del seu germà. La cinta consta de 5 de les 10 cançons que Raimon va cantar aquella tarda. Gràcies a Fernando Segundo que ens ha cedit la gravació, a en Raimon que ha donat el vist-i-plau per a la seva reproducció pública i al Teatre Lliure que ha fet possible el projecte, aquest document històric torna a ser a disposició del públic. **Pablo González Morandi i Roger Bernat**

TRANSICIÓ

Novembre de 1978. La constitució espanyola és a punt de ser aprovada. Uns la troben fluixa. Uns altres, suficient. D'altres, excessiva. Les decisions s'han hagut de prendre amb relativa pressa. O amb molta pressa. Des de la televisió nacional encara s'emeten els programes que existien fa poc més de tres anys. Els estudis de Miramar, tot i que es repartien entre els platós de l'Hospitalet i d'Esplugues, es traslladaran en breu a Sant Cugat. Una proposta agosarada fa venir la Montserrat a dirigir el primer programa del circuit català obert a tot l'Estat. Un es pregunta si hi va haver prou temps per decidir les lleis, en definitiva, la constitució que ens havia de regir, com a mínim durant els trenta anys següents. Potser algú, enmig de la reunió, va pensar: "Deixem-ho així, de moment, que no està massa malament i agrada més o menys a tothom, i d'aquí uns anys ja ho canviaran segons els convingui". **Jordi Casanovas**

DEMOCRÀCIA

El País. Dijous 29 de desembre de 1989. Pàgina 42. Una España sacada de la manga. "Hoy se cumplen 11 años de la entrada en vigor de la Constitución Española y en las altas esferas del Estado siguen sucediendo casos que recuerdan al franquismo de los 40 (...) el Ministerio del Interior está siendo investigado por presunta relación con los acontecimientos (...). De momento ya son 12 los hombres acusados por detención ilegal, asesinato en primer grado y malversación de caudales públicos. (...) Varias fuentes informan que las operaciones estaban subencionadas con fondos del Estado. (...) El Presidente del Gobierno confiesa su desconcierto ante los hechos y asegura no descansar hasta la condenación de todos implicados (...) Mientras tanto, los ciudadanos de a pie seguiremos siendo manipulados y engañados por aquellos que tienen el poder." Fragments d'un article de Francisco Morales. **Nao Albet i Marcel Borràs**

els creadors

Xavier Albertí dictadura I - direcció

(Lloret de Mar, 1962)

Durant els anys de formació, realitza estudis de piano i de composició musical. Titulat Superior en Direcció Escènica per l'Institut del Teatre, entre el 1996 i el 1999 va dirigir el Festival Grec de Barcelona. Ha estat director de l'àrea de creació de l'Institut Ramon Llull.

Entre d'altres, ha estat guardonat amb els següents premis: premi Butaca al Millor Director per *Vianants*, premi ADE "Cipriano de Rivas Chérif" a la Millor Adaptació per *Maestros antiguos*, premi de la Crítica de València al Millor Espectacle no Valencià per *Mestres antics*, premi Butaca a la Qualitat i al Saber Fer per la programació del Festival Grec, premi Nacional Adrià Gual, premi Extraordinari d'Art Dramàtic de l'Institut del Teatre.

últims treballs com a director

- 2009 *Al cel! (un oratori per a Jacint Verdaguer)*. Espai Lliure.
Pasión sin puñales. Circo Price, Madrid.
- 2008 *El bordell*, de Lluïsa Cunillé. Teatre Lliure.
La corte del faraón. Temporada Alta, Festival de Tardor de Catalunya - Girona/Salt.
Soterrani, de Josep M. Benet i Jornet. Sala Beckett.
Pinsans i cadernereres, amb text de Narcís Comadira. Teatre Municipal de Girona.
- 2007 *La caiguda d'Amlet (o la caiguda de l'hac)*, de Jordi Oriol. Sala Beckett.
Recital de poesia catalana. Mostra de cultura catalana a Nova York
Made in Catalunya. Baryshnikov Ars Center .
El dúo de La Africana, de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé. Teatre Lliure.
Assajant Pitarra, de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé. Teatre Lliure.
- 2006 *Sangre Lunar*, de J. Sanchis Sinisterra. Centro Dramático Nacional.
PPP, amb Lluïsa Cunillé, a partir de textos de Pier Paolo Pasolini. Teatre Lliure.
Tennessee, sobre i a partir de textos de Tennessee Williams. Teatre Romea.
De Manolo a Escobar. Teatre Condal.
Crónica sentimental de España. Sala Muntaner.

Lluïsa Cunillé dictadura I - dramaturgia

(Badalona, 1962)

És una de les autores teatrals catalanes més actives dels darrers anys. Es va formar com a dramaturga a la Sala Beckett de Barcelona, on durant tres anys va participar als seminaris de dramaturgia textual impartits per José Sanchis Sinisterra. Des de l'estrena de la seva primera obra, *Rodeo* (Premi Calderón de la Barca 1991), Cunillé no ha deixat d'estrenar i publicar nous textos. És cofundadora amb Paco Zarzoso i Lola López de la Companyia Hongaresa de Teatre l'any 1995. El 2007 va rebre el Premi Nacional de Teatre de la Generalitat de Catalunya. Entre la seva àmplia producció, destaquen *Accident* (1996, Premi de la Institució de les Lletres Catalanes), *La venda* (1997), *L'afer* (1999, Premi Ciutat d'Alcoi), *Passatge Gutenberg* (2000, Premi de la Crítica de Barcelona) i *El gat negre* (2001). La relació de Lluïsa Cunillé amb el Teatre Lliure s'inicia el 2002 de la mà de Xavier Albertí, per a qui escriu una versió del *Troilus i Cressida* de Shakespeare. Posteriorment vindran *Et diré sempre la veritat* (2002), *Il·lusionistes* (2004), *Occisió* (2005), *PPP* (2005), *La cantant calba al Mc Donald's* (2006), *El dúo de La Africana* (2007) i *Assajant Pitarra* (2007). El 2008 ha rebut el premi Lletra d'Or per l'edició d'*Après moi, le déluge*. Lluïsa Cunillé és dramaturga resident del Teatre Lliure.

últimes estrenes de teatre

- 2008 *El bordell*. Dir. Xavier Albertí. Sala Fabià Puigserver.
La corte del faraón. Festival Temporada Alta, Festival de Tardor de Catalunya – Girona/Salt.
- 2007 *Après moi, le déluge*. Dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure
Assajant Pitarra, de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé. Teatre Lliure.
El dúo de La Africana, de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé. Teatre Lliure.
- 2006 *La cantant calba al McDonald's*. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure.
PPP, amb Xavier Albertí, a partir de textos de Pier Paolo Pasolini. Teatre Lliure.
- 2005 *Occisió*. Dir. Lurdes Barba. Teatre Lliure.
- 2004 *Barcelona, mapa d'ombres*. Dir. Lurdes Barba. Sala Beckett.
Vianants. Escrita amb Paco Zarzoso. Dir. Xavier Albertí. Sala Beckett.
Il·lusionistes. Dir. Paco Zarzoso. Teatre Lliure.

Roger Bernat dictadura II – creació i direcció

(Barcelona 1968)

Inicia la seva formació en el camp de l'arquitectura, a partir de la qual s'interessa pel teatre. Estudia direcció i dramaturgia a l'Institut del Teatre de Barcelona, on es gradua amb el Premi Extraordinari 1996. L'any 1997 funda General Elèctrica amb Tomàs Aragay, un Centre de Creació per al Teatre i la Dansa que tanca l'any 2001. És autor i ha dirigit, entre d'altres, els següents espectacles: *10.000 Kg* (Premi Especial de la Crítica 96/97); *Confort Domèstic* (Premi de la Crítica al Text Dramàtic 97/98), *Trilogia 70* que inclou els títols: *Juventut EUROPEA*, *Flors* (Jordi Vilches: Premi de la Crítica Actor Revelació 99/00) i *Que algú em tapi la boca*; *Bona Gent* (2003) i *Amnèsia de Fuga* (2004). De la col·laboració regular amb el dramaturg Ignasi Duarte, en destaca *Rimuski*, un projecte teatral a partir de l'experiència de taxistes de diverses capitals del món. Des del 2005 col·labora regularment al diari El Mundo. Al Teatre Lliure ha estrenat *Àlbum* (1998), *Bones Intencions* (2003), *LA LA LA LA LA* (2004), *Tot és perfecte* (2005) i *Das Paradies Experiment*, un espectacle nascut d'un projecte presentat al Centre d'Art La Panera de Lleida, al Festival Loop'05 de Barcelona i a la Galerie Anita Beckers de Frankfurt. El 2008 presenta *Domini públic* dins el cicle Radicals Lliure, del qual en farà una versió online aquest any, i el 2009 va estrenar *Pura coincidència*. Per al 2010 en prepara també *Nosotros*, amb el coreògraf portuguès Miguel Pereira.

Jordi Casanovas transició – creació i direcció

(Vilafranca del Penedès, 1978)

Director i dramaturg de la companyia Flyhard, ha escrit més d'una vintena de textos, d'entre els quals destaquen *Julia Smells* (Festival Grec, juliol 2009) *La Revolució* (La Villarroel, Febrer 2009), *Lena Woyzeck* (Temporada Alta, novembre 2008), *La Ruïna* (La Villarroel, setembre 2008), *City/Simcity* (Sala Beckett, gener 2007), *Andorra* (Versus Teatre, agost 2006), *Tetris* (AREAtangent, abril 2006) i *Wolfenstein* (AREAtangent, gener 2006). Ha obtingut el Premi Ciutat de València per *Estralls* (Edicions Bromera), el Premi Ciutat d'Alcoi 2005 amb *Beckenbauer* (Edicions 62), el Premi Marqués de Bradomín 2005 amb *Andorra* i el Josep Robrenyo 2002 amb *Les millors ocasions*. La trilogia formada per *Wolfenstein*, *Tetris* i *City/Simcity* ha rebut el Premi de la Crítica de Barcelona a la revelació de la temporada 2006-07, el Premi Crítica Serra d'Or al millor text teatral de 2006 i diverses nominacions als Premis Butaca i Max. Premi Butaca al millor text teatral de 2009 per *La Revolució*.

Nao Albet democràcia – creació i direcció
(Barcelona, 1990)

Amb una experiència teatral com a actor que es remunta al 2001, es va iniciar les seves activitats com a director en sessions de vídeo art amb *PUNCH. Season 1 and 2*. El 2007 debuta al cicle Radicals Lliure amb *Teenager Experience: Straithen con Freigthen*, en connivència amb Marcel Borràs. Una experiència que repeteixen ja com a codirectors el 2009 amb *Guns, Childs and Videogames*.

Marcel Borràs democràcia – creació i direcció
(Olot, 1989)

Debuta com a actor el 2003, i a partir del 2006 compagina la seva feina amb la direcció. La seva primera experiència en aquest àmbit ha estat el curtmetratge *4 amigos*. El 2007 debuta al cicle Radicals Lliure amb *Teenager Experience: Straithen con Freigthen Guns*, fent equip amb Nao Albet, i el 2009 ja codirigeixen junts *Guns, Childs and Videogames*, dins el mateix cicle.

els intèrprets

Jordi Figueras

(Manresa, 1962)

Llicenciat en interpretació l'any 1988, des de llavors s'ha posat sota les ordres de Fausto Carrillo a *Els dos bessons venecians*, de Carlo Goldoni; Frederic Roda (*Viure a Malibú*, d'Ignació del Moral; *Allò que tal vegada s'esdevingué*, de Joan Oliver), Sergi Belbel (*Colometa la gitana i qui compra maduixes*, d'Emili Vilanova; *Òpera i Després de la pluja*), Ferran Madico (*L'Hèroe*, de Santiago Rusiñol; *Molt soroll per no res*, de W. Shakespeare), Jordi Basora (*La Strada*, de Federico Fellini i Tullio Pinelli; *Woyzeck*, de Georg Büchner) i Thomas Saurteig (*La dona d'abans i La fi per fi*). També ha treballat en sèries televisives com ara *Lo cartanyà* i *Poblenou*, i en cinema a *Solitud*, de Victor Català, dir. Romà Guardiet i *La tierra Yerma* d'Alfredo Vera. Aquesta temporada ha encarnat Jacint Verdaguer a l'espectacle *Al cell*, de N. Comadira, dirigit per Xavier Albertí.

Lina Lambert

(Sevilla, 1962)

Ha treballat regularment com a actriu sota la direcció de Xavier Albertí, Ferran Madico, Carme Portaceli, Pere Portabella o Lurdes Barba, entre d'altres. Els últims anys ha participat en els muntatges de *L'home de teatre*, de Thomas Bernhard, *ppp*, *Crònica sentimental de España*, *Assajant Pitarra* i *La corte del faraón*, tots ells dirigits per Xavier Albertí; *El mar*, de María Fasce, dir. Gabriela Izcovich, i *Saló Primavera*, de Lluïsa Cunillé i Paco Zarzoso, dir. Lurdes Barba. Ha treballat també en cinema (*Savage Grace*, de Tom Kalin; *El silenci abans de Bach*, de Pere Portabella, entre d'altres). Un dels seus últims treballs teatrals ha estat *Molts records per a Invanov*, de pep Tosar i Albert Tola.

Agnès Mateus

(Barcelona 1967)

Va estudiar alhora les carreres de Periodisme i Teatre, i ha fet un Màster en programes de ficció i d'entreteniment audiovisual. Va entrar al món de la interpretació des de l'escola de la Txiqui Berraondo i el Manuel Lillo a Barcelona. Als primers anys va compaginar estudis de teatre i dansa, i va ballar amb Anne Morin, Andrés Corchero, Carles Salas o Sol Picó. Va formar part del nucli de creació del Col·lectiu General Eléctrica (2006-Barcelona) i durant els

vuit anys de vida de la companyia va treballar en l'àmbit de la gestió, en producció d'espectacles i com a ajudanta de direcció i actriu. *Performer* i artista multidisciplinària, treballa amb Emotique a la proposta multimèdia *Raw* (El Marroc-2007, Quito-2008), la *performance Desdedentro*. Festival MAPA (Girona-2007). Actualment fa gira amb els espectacles *Agrio Beso* (Barcelona, 2007) de Juan Navarro, i amb *Aproximación a la idea de la desconfianza* i *En algún momento de la vida deberías proponerte seriamente dejar de hacer el ridículo*, de Rodrigo García (Florència, 2007).

Juan Navarro

(Barcelona, 1969)

Després d'un inici en estudis de Ciències Polítiques, es forma teatralment al laboratori de William Layton, a la companyia Pina Bausch, a The Circus Space i a l'Institut del Teatre. Debuta com a actor el 1990 amb *La Fura dels Baus*, amb els quals col·labora fins el 1998 (*Suz o Suz*, *Tier Mon*, *Noun*, *Manes*, *Ombra*). Ha treballat per al Dance Lab d'Anita Saij (*Edipo Rey*, *Inferno*), i sota la direcció de Ferran Madico (*Bodas de sangre*), Sara Molina (*Fausto*), Rodrigo García (*2186*, *Agamenón*, *La historia de Ronald*, *el payaso de MacDonalds*, *De vegades em sento tan cansat que faig aquestes coses*, *Muerte y reencarnación en un cowboy*), Marta Galán (*Protégeme*, *instrúyeme*), i Roger Bernat (*Flors*, *Que algú em tapi la boca*, *Trilogia 70*, *Bona gent*, *Bones intencions*, *La La La La La*). Ha treballat en cinema i televisió, sota la direcció d'Isabel Coixet, Alfonso Gil, Rafael Navarro, Agustí Vila, Reinhard Günzel, Lucian Segura, Teresa Marcos, Roger Gual, Sílvia Munt, Fernando Colomo i Santiago Zannou. Des del 1994 també es dedica a la direcció escènica, i des de llavors ja ha muntat 8 espectacles.

Clara Cols

(Vilafranca del Penedès, 1982)

Llicenciada en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona. Ha cursat estudis musicals al Conservatori Municipal de Música de Barcelona (en l'especialitat de violí) i ha participat en diversos seminaris sobre pedagogia infantil i juvenil amb Alfredo Mantovani. És fundadora de la companyia Flyhard, i ha participat en els seus muntatges: *La revolució* (2009), *Lena Woyzeck* (2008), *La ruïna* (2008), *Volem anar al Tibidabo* (2008), *Aquesta tampoc serà la fi del món* (2007), *City/SimCity* (2007), *Andorra* (2006), *Tetris* (2006), *Wolfenstein* (2006) i *Kuina Katalana* (2005). També ha treballat sota la direcció

de Jordi Casanovas a *Gebre* i amb la Cia. Artur Villalba (*Només estic dormint*) i Els Cosins del Sac (*Ton pare balla el drac* i *Jo vull una escombra voladora*), entre d'altres.

Biel Duran

(Gelida, 1984)

Debuta com a actor de cinema de la mà de Bigas Luna el 1993 a *La teta i la Lluna*. Des de llavors ha rodat una quinzena de films, sota la direcció de Jesús Mora (*Mi dulce*), Jesús Garay (*Des del balcó*), Víctor García León (*Más pena que gloria*), Eduard Cortès (*Amb el 10 a l'esquena*), Octavi Masia (*Palabras de Vero*), Manuel Huerga (*Salvador*), Josep Maria Forn (*El coronel Macià*), Sigfrid Monleón (*El cónsul de Sodoma*) i Oscar Aibar (*El gran Vázquez*), entre d'altres. També té una llarga experiència televisiva: ha treballat en una dotzena de sèries televisives, de les quals destaquen recentment *La sagrada família* (TVC), *La chica de ayer* (Antena 3) o *Cuéntame cómo pasó* (TVE). En teatre ha participat en *La filla del mar*, d'A. Guimerà i *El maletí o la importància de ser algú*, de M. Ravenhill, totes dues dirigides per Josep M. Mestres, i en *Dinar de compromís*, de Ramon Grau.

Nao Albet

(Barcelona 1990)

A banda de la seva recent trajectòria com a creador i director, des del 2001 ha participat com a actor a *The Full Monty*, de Terrence McNally i David Yazbek, dir. Mario Gas; *Juli Cèsar*, de William Shakespeare, dir. Àlex Rigola; *Compré una pala en Ikea para cavar mi tumba*, de Rodrigo García; *Santa Joana dels Escorxadors*, de Bertolt Brecht, dir. Àlex Rigola; *Tot és perfecte*, d'Ignasi Duarte i Roger Bernat, dir. Roger Bernat; *Temps real*, d'Albert Mestres, dir. Magda Puyo; *Tirant lo Blanc*, dir. Calixto Bieito; *Els nois d'història*, d'Alan Bennett, dir. Josep M. Pou, entre d'altres. També ha fet d'actor als seus propis muntatges *Teenager Experience: Straithen con Freigthen* i *Guns, childs and videogames*. En televisió ha treballat a les sèries *Majoria Absoluta*, de Joaquim Oristrell (TV3) i *Ventdelplà*, de Josep M. Benet i Jornet (TV3). També ha col·laborat als films *Dibujo de David*, d'Iván Morales; *El Kaserón*, de Pau Martínez; *Forasters*, de Ventura Pons, o *M*, de Carles Seuva.

Marcel Borràs

(Olot, 1989)

Com Nao Albet, comença la seva activitat com a actor abans que la de creador. Des del 2003 ha participat a *Nits a Besora*, de Carles Batlle, dir. Pere Planella; *Tot és perfecte*, d'Ignasi Duarte i Roger Bernat, dir. Roger Bernat; *Èric i l'Exèrcit del Fènix*, de Víctor Alexandre, dir. Pere Planella, o *Germanes*, de Carol López. També ha fet d'actor als espectacles creats amb Albet *Teenager Experience: Straithen con Freighthen* i *Guns, childs and videogames*. En televisió ha participat a *Serrallonga*, d'Esteve Rovira (TV3); *Mama Carlota*, de Pep Anton Gómez (Diagonal TV i el Jueves), i en cinema ha col·laborat a *Dibujo de David*, d'Iván Morales; *El Mal Ajeno*, d'Oskar Santos; *Animales domésticos*, de Xavier Giménez; *El diario de Carlota*, de J. M. Carrasco, i *Bruc*, de Daniel Benmayor.

teatre lliure

dictadura transició democràcia

creació i direcció **ALBERTÍ + ALBET + BERNAT**
+ BORRÀS + CASANOVAS + CUNILLÉ

8 ABRIL/2 MAIG

entitat col·laboradora

mitjans patrocinadors

venda d'entrades

